

літій. Тож після закінчення строку експлуатації утилізація такого акумулятора є витратною справою. Речовини, які отримуються в результаті переробки акумуляторної батареї є шкідливими та екологічно небезпечними. Тому, ефективність технології закінчення циклу використання електромобіля на сьогодні викликає сумніви.

Наостанок технологічно досконалим на сьогоднішній день можливо вважати лише персональний електромобіль, однак можливості перевезення великої кількості пасажирів чи вантажу обмежені його технологічною конструкцією. Що ж до транспорту, за допомогою якого можливі масові перевезення, то такий транспорт є недостатньо розвиненим. Причиною цього є мала дистанція руху внаслідок обмеженості акумуляторної батареї. А отже поки неможливе масове використання міжміських автобусів, літаків чи кораблів на електричній тязі. Їх поява стримана ємністю акумулятора.

Тож підсумовуючи викладене, світовій спільноті вчених варто звернути увагу та розвивати інші альтернативні технології екологічно чистого транспорту, відмінні від електричного. Впевненим прикладом такої альтернативи може бути досвід японського автовиробника Toyota у впровадженні двигуна на водневій технології [2]. Звичайно така технологія знаходиться на ранніх стадіях розробки та не набула широкої поширеності, проте її розвиток залишається питанням часу.

Список літератури

1. Звіт про результати діяльності Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг : затв. Постановою Нац. комісії, що здійснює держ. регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг від 29.03.2019 № 440. URL: https://www.nerc.gov.ua/data/filearch/Catalog3/Richnyi_zvit_NKREKP_2018.pdf (дата звернення: 12.04.2020).

2. Hydrogen is fuel. Pure and simple // Toyota. URL: <https://www.toyota.com/mirai/fuel.html> (дата звернення: 12.04.2020).

УДК 330.131.7

Демчина Х. В., студентка

Науковий керівник: Клепанчук О. Ю., к.е.н., доцент кафедри фінансового менеджменту

Львівський національний університет імені Івана Франка, м. Львів, Україна

УДОСКОНАЛЕННЯ ФІНАНСОВОГО ОБЛІКУ ВИТРАТ НА ПІДПРИЄМСТВІ

У ринкових умовах для ефективного управління підприємством необхідними є точні розрахунки витрат і доходів, а також їх повнота та достовірність, адже в кінцевому результаті з них формується собівартість продукту – основи кожного підприємства. З цією метою проводиться облік витрат виробництва, результати якого можуть допомогти утворити правильну ціну, покращити економічне управління підприємством та показати вплив кожного відділу на його діяльність.

Витрати виробництва складються з трудових та матеріальних ресурсів. Сукупні витрати на виготовлення та реалізацію продукції визначатимуть її собівартість, що є основним показником ефективності підприємства. Найнижча собівартість дозволяє збільшити прибуток, заради якого і здійснюється діяльність підприємства, і впевненіше почуватись поруч з конкурентами.

Основним документом, що визначає методологічні засади формування у бухгалтерському обліку інформації про витрати підприємства Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 16 «Витрати». У Положенні (стандарті) зазначено, як визнаються витрати, з чого вони складаються, з чого формуються собівартість реалізованої продукції та виробнича собівартість.

Для визначення доцільності виробництва певного виду продукції підприємство має знати поточні витрати, пов'язані саме із цією продукцією. Процес обчислення собівартості окремих видів продукції називають калькулюванням. Результатом цього процесу є калькуляція – економічний документ, з якого можна дізнатися про собівартість одиниці (1 кг, 1 л) [1] конкретного виду продукції.

Метою калькулювання є:

1. Оцінка випущеної готової продукції та напівфабрикатів власного виробництва за виробничою собівартістю для її оприбуткування та підготовки в подальшому фінансової звітності.

2. Підготовка інформації для прогнозування, планування, контролю над витратами, доходом, прибутком, зокрема для:

- планування витрат на наступний період;
- розрахунку економічної ефективності від сучасних технологічних процесів;
- утворення справедливої та конкурентноспроможної ціни;
- контролю витрат;
- визначення рентабельності;
- визначення найдорожчого етапу виробництва;
- оцінки;
- ефективності окремих підрозділів;
- якості управління
- виявлення залежності між витратами та прибутком;

Цільова функція обліку витрат на виробництво – виявлення й усунення недоліків організації виробництва і матеріально-технічного забезпечення для максимальної економії матеріальних і трудових витрат, підвищення продуктивності праці[2]. Більше уваги слід було б приділити обліку і розподілу непрямих витрат. Варто було б вести облік витрат на утримання та експлуатацію машин й устаткування в підрозділах підприємства. Доцільно було б фіксувати у спеціальних журналах фактичну завантаженість окремих апаратів і обладнання, щоб можна було оцінити рівень ефективності їх використання. Крім того, це дало б змогу більш чітко і точно визначити фактичну участь конкретних видів обладнання у виробництві конкретних видів виробів, таким чином, більш точно розподілити витрати на утримання й експлуатацію машин і механізмів у розрізі видів виробів. На основі інформації про витрати сировини і

матеріалів за кожну зміну в розрізі видів виробів у порядку, викладеному вище, і даних про вихід продукції за кожну зміну можна і необхідно аналізувати результати виробничого процесу за кожну зміну шляхом зіставлення фактичних даних із нормативними, виявляти відхилення й оперативно визначати причини відхилень, що дає можливість своєчасно впливати на хід того чи іншого процесу, використовувати в потрібному напрямі.

Отже, ефективність діяльності підприємства на пряму залежить від точного та досконалого обліку витрат, а також детального аналізу витрат та оперативного прийняття рішень на основі отриманих результатів.

Список літератури

1. Бутинець Ф. Ф. Бухгалтерський фінансовий облік : підручник. Житомир : ЖІТІ, 2003. 672 с.
2. Должанський М., Должанський Н. Бухгалтерський облік в Україні з використанням Положень (стандартів) бухгалтерського обліку : навч. посіб. Львів : Львів. банк. інститут НБУ, 2003. 494 с.

УДК 631.11:330.341.1

Дончак Л. Г., к.е.н., доцент

Вінницький навчально-науковий інститут економіки Тернопільського національного економічного університету, м. Вінниця, Україна

Бойківська Г. М., к.е.н. доцент кафедри менеджменту персоналу та адміністрування

Національний університет «Львівська політехніка», м. Львів, Україна

РОЗРОБКА ЗАХОДІВ ПОСИЛЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ

Тенденції розвитку сучасної економіки зумовлюють потребу пошуку нових чинників економічного зростання, тому проблема формування та реалізації стратегій розвитку підприємств нині набуває особливої актуальності та зумовлює необхідність розробки нових підходів щодо її вирішення.

При формулюванні стратегії розвитку системи слід акцентувати увагу на те, що цілі системи і її компонентів у змістовому і кількісному значеннях, як правило, не співпадають. Будь-яка система розвивається на основі протиріч, конкуренції, різноманітності та форм її функціонування.

Інноваційні ресурси, які зв'язані з науково-технічним прогресом, є важливим чинником процесу виробництва. Починаючи з зародження нової ідеї і до її практичної реалізації, інновації значно спрощують виробничий процес та сприяють підвищенню продуктивності праці. Крім цього, варто зазначити ще один не менш важливий фактор виробництва – управління. Удосконалення системи управління має здійснюватись шляхом формування об'єднуючої ідеї інноваційного розвитку; узгодження інтересів працівників та керівництва господарюючого суб'єкта в зацікавленості щодо підвищення ефективності